

Arrest

nr. 45 545 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit Kumanovë.

U bent niet politiek actief en zou nooit het gewapende verzet hebben geholpen. Wel zou u tijdens het gewapende conflict in Macedonië enkele van uw vrouwelijke familieleden financieel hebben gesteund terwijl hun echtgenoten bij het etnisch Albanese Nationale Bevrijdingsleger (UÇK-Macedonië) aangesloten waren. Verder voorzag u deze families van voedsel en kledij.

In 2008 zou de oude ploeg politieagenten van Kumanovë zijn vervangen door een nieuwe ploeg agenten. Op 1 december 2008 zou u plots een convocatie hebben gekregen waarin stond dat u uitleg moest komen geven over hulp aan het UÇK tijdens het conflict in 2001.

U zou op aanraden van uw advocaat op de convocatie zijn ingegaan. Ook de echtgenoot van uw nicht, B.(...) R.(...), die een ex-lid van het UÇK was, zou zijn opgeroepen. U zou door drie agenten ondervraagd zijn over uw familieleden in verschillende dorpen en waarmee deze zich bezighielden. Verder zouden de agenten hebben opgemerkt dat ze op de hoogte waren dat enkele familieleden actief waren bij het UÇK en dat u met hen contacten onderhield. U meent dat de nieuwe ploeg agenten familieleden van voormalige UÇK-strijders in kaart wilden brengen. Ook zouden ze u namen van gekende commandanten hebben gegeven en u hebben gevraagd of u ze persoonlijk kende. Verder zouden vragen zijn gesteld over de echtgenoot van uw nicht, B.(...) R.(...). U zou dezelfde dag naar huis zijn teruggekeerd.

Ook op 5 januari 2009 zou u zijn ondervraagd over hetzelfde onderwerp. Na ondervraging zou u kunnen beschikken hebben.

B.(...) R.(...) zou twee dagen lang zijn ondervraagd.

Toen u dit vernam, zou u hebben besloten het land te verlaten. U vreesde immers te worden beschuldigd van lidmaatschap van het UÇK in 2001.

Een week na uw laatste ondervraging zou u uit Kumanovë zijn vertrokken, richting Kosovo. Na een kort verblijf bij familie in Kosovo zou u naar Montenegro zijn doorgereisd. Verder zou u via Bosnië en Kroatië naar Slovenië zijn gereden, van waaruit u naar Oostenrijk doorreisde. Vanuit Oostenrijk reisde u naar Duitsland, waarna u naar België kwam.

Op 16 februari 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Na uw aankomst in België zou u van uw familie hebben vernomen dat de politie eenmaal langskwam om u te spreken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Macedonische identiteitskaart (d.d 03/08/2004), uw Macedonische paspoort (d.d 17/11/2006), uw rijbewijs, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de eerste bladzijde van het Macedonische paspoort van uw echtgenote en twee convocaties van het Ministerie van Binnenlandse zaken, SVR Kumanovo (d.d 01/12/2008 en 26/12/2008)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Macedonië verlaten te hebben omdat u vreest verdacht te worden van betrokkenheid bij het UÇK in 2001.

Wat betreft de ondervragingen door de politie van Kumanovë in december 2008 en in januari 2009 over uw mogelijke betrokkenheid bij het UÇK-Macedonië in 2001, dient te worden opgemerkt dat u na uw ondervraging steeds zonder meer mocht beschikken (gehoorverslag Commissariaat-generaal pp. 7-9). Evenmin kwamen er (juridische) gevolgen uit deze gesprekken voort (gehoor CGVS pp. 11-12).

Ook de echtgenoot van uw nicht, B.(...) R.(...), zelf een ex-soldaat van het UÇK en over wiens activiteiten u zou zijn ondervraagd, werd na zijn ondervragingen steeds vrijgelaten (gehoor CGVS p. 9). Van concrete beschuldigingen aan zijn adres blijkt u niet op de hoogte te zijn (gehoor CGVS p. 9).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u geen andere problemen had met uw autoriteiten (gehoor CGVS pp. 10,12). De politie zou na uw vertrek weliswaar nog mondeling naar u hebben geïnformeerd, maar u werd volgens u na uw vertrek nooit officieel opgeroepen of gezocht (gehoor CGVS p. 12).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in kopie werd toegevoegd in het administratieve dossier, blijkt vooreerst dat de amnestiewet die op 8 maart 2002 in werking is getreden en onder meer betrekking heeft op etnische Albanezen die de wapens tegen de Macedonische strijdkrachten hebben opgenomen in 2001, daadwerkelijk werd toegepast en volledig ten uitvoer werd gebracht, met uitzondering van diegenen die oorlogsmisdaden of andere criminele feiten hebben begaan.

In het licht van deze informatie hebt u niet aannemelijk gemaakt dat voornoemde amnestieregeling niet op u van toepassing zou zijn, temeer aangezien u ten tijde van het gewapend conflict anno 2001 volgens uw verklaringen in feite louter zou hebben ingestaan voor de verstrekking van voedsel en kledij aan families van een aantal etnisch Albanese strijders en financiële steun aan de echtgenotes van uw eigen familieleden die lid van het UÇK zouden zijn geweest, maar u nooit zelf aan de eigenlijke gevechten zou hebben deelgenomen (gehoor CGVS pp. 3-4).

Uw vrees om er valselyk van te worden beschuldigd het UÇK-Macedonië te hebben geholpen (gehoor CGVS p. 7), beantwoordt dan ook niet aan enig objectief gegeven.

Voorts dient te worden toegevoegd dat identiteitscontroles, informatieve gesprekken over mogelijke banden met gewapende groeperingen en het handhaven van de openbare orde tot de taken van de politie gerekend worden.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u onrechtmatig werd behandeld, noch dat uit de gehoren die de politie van u afnam in december 2008 en in januari 2009, buitensporig gedrag kan worden afgeleid (gehoor CGVS p. 10-11).

Hoe dan ook kan erop gewezen worden dat, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat uw rechten geschonden werden/worden, er in Macedonië meerdere mechanismen bestaan om potentieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt verder dat de Macedonische wet het vermoeden van onschuld waarborgt. Rechtszaken zijn openbaar en beschuldigten hebben recht op een advocaat (indien nodig pro deo) en er is een recht op beroep. Bovendien zijn in Macedonië een heleboel organisaties actief die o.a. toezicht houden op de situatie van de mensenrechten. Meer bepaald zijn er in uw land NGO's actief die zich bezighouden met het verlenen van bijstand aan personen als deze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. Ook de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) is actief in Macedonië met monitoring missies. Tevens is er een nationale ombudsdienst in Macedonië waarbij Macedonische burgers terecht kunnen, bijvoorbeeld als hun rechten werden geschonden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat in uw hoofdte kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin heeft u elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Macedonië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, reispaspoort, geboorteakte en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, nationaliteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

De geboorteakte en de eerste bladzijde van het paspoort van uw echtgenote staven de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Wat betreft de twee convocaties van de politie van Kumanovë, dient te worden vastgesteld dat er geknoeid werd met data en nummers van de zaak. Bovendien is het merkwaardig dat op de beide convocaties twee alfabetten, het Latijnse – gebruikelijk in het Albanees – en het Cyrillische – gebruikelijk in het Macedonisch – door elkaar werden gebruikt.

Vooreerst kan aan deze documenten aldus geen overtuigende bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven werpen deze documenten geen ander licht op bovenstaande vaststellingen inzake de correcte toepassing van de amnestiewet en het feit dat u na gehoor steeds probleemloos kon beschikken en u verder in dit verband niet het onderwerp van enige juridische procedure heeft uitgemaakt."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 26 maart 2010 dat hij zich niet kan vinden in de motieven van de bestreden beslissing.

Hij betwist de twijfel die de Commissaris-generaal uit ten overstaan van authenticiteit van de door hem voorgelegde originele documenten en stelt dat de valsheid uit vaststelling dat de documenten twee talen vermengen niet kan blijken.

Hij voert aan dat ondanks de amnestiewet in zijn land, hij nog herhaaldelijk werd ondervraagd. En dit nog acht jaar na de feiten wat niet strookt met een normale politionele behandeling.

Bovendien zo stelt hij is het niet ernstig te noemen dat hij voor een klacht tegen deze behandeling bij dezelfde politie terecht moet en derhalve zijn heil niet kan zoeken bij de lokale autoriteiten die de "dader" waren.

Hij wijst er op dat de verklaringen van een asielzoeker kunnen volstaan wanneer deze duidelijk, coherent en zonder fouten worden weergegeven, meer nog wanneer ze gestaafd worden met bewijsstukken.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Wat betreft de kritiek van verzoeker op de bevindingen van de Commissaris-generaal aangaande de documenten wijst verweerder er terecht op dat de Commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410).

De Commissaris-generaal heeft in casu vastgesteld dat op beide door verzoeker neergelegde convocaties twee alfabetten door elkaar werden gebruikt; deze vaststellingen zijn duidelijk afleidbaar uit het administratieve dossier en pertinent wat betreft de twijfel. Tevens stelde de Commissaris-generaal terecht vast dat de neerlegde documenten geen ander licht werpen inzake de correcte toepassing van de amnestiewet in hoofde van verzoeker en dat hij na de politieverhoren steeds probleemloos kon beschikken en bijgevolg niet het onderwerp vormde van enige juridische procedure.

Aangaande zijn beklag dat de Commissaris-generaal blijkbaar van hem verwacht dat hij het ongeoorloofd politieverhoor zou gaan aanklagen bij dezelfde politiedienst, merkt verweerder op dat verzoeker, die verklaart door de politie te zijn ondervraagd in december 2008 en in januari 2009 over zijn mogelijke betrokkenheid bij het UCK-Macedonië in 2001, na deze ondervragingen steeds zonder meer kon beschikken. Evenmin gaven deze gesprekken aanleiding tot juridische vervolgingen. Verzoeker kende geen andere problemen met de autoriteiten; verzoeker werd nooit officieel opgeroepen of gezocht.

De Raad deelt het standpunt van verweerder als deze stelt niet in te zien hoe deze ondervragingen afwijken van de normale politionele behandeling, nu identiteitscontroles, informatieve gesprekken over mogelijke banden met gewapende groeperingen en het handhaven van de openbare orde tot de taken van de politie behoren.

Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Indien verzoeker meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat zijn rechten geschonden werden/worden, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat er in Macedonië meerdere mechanismen bestaan om potentieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt verder dat de Macedonische wet het vermoeden van onschuld waarborgt. Rechtszaken zijn openbaar en beschuldigten hebben recht op een advocaat (indien nodig pro deo) en er is een recht op beroep. Bovendien zijn in Macedonië een heleboel organisaties actief die o.a. toezicht houden op de situatie van de mensenrechten; meer bepaald zijn er in Macedonië NGO's actief die zich bezighouden met het verlenen van bijstand aan personen als deze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. Ook de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) is actief in Macedonië met monitoring missies. Tevens is er een nationale ombudsdienst in Macedonië waarbij Macedonische burgers terecht kunnen, bijvoorbeeld als hun rechten werden geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze informatie in zijn verzoekschrift niet betwist.

Opgemerkt wordt ook op dat de echtgenoot van verzoekers nicht, een ex-soldaat, na zijn ondervraging eveneens steeds werd vrijgelaten.

De Raad is van mening dat de beslissing van de Commissaris-generaal op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling, voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, als de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, genoegzaam motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE